

Arrest

nr. 121 719 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 maart 2014 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), eveneens aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en het inreisverbod (bijlage 13 sexies) zijn aan verzoekende partij op 21 maart 2014 ter kennis gebracht en luiden als volgt:

1.1. "BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT

Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire

Aan de heer, die verklaart te heten:

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer:

Naam/nom: X

Voornaam/prénom: X

Geboortedatum/date de naissance: **21.06.1987**

Geboorteplaats/lieu de naissance: **Tifarouine**

Nationaliteit/nationalité: **Marokko**

In voorkomend geval, en cas échéant, **ALIAS**:

X, °21/07/1987

X, °21/07/1987

X, °22/07/1986

X, °22/07/1987

X, °21/07/1986

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met bedreigingen, feiten waarvoor hij is veroordeeld op 21/02/2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel.

Betrokkene werd verschillende keren staande gehouden voor inbreuken op de openbare orde.

Op 29.12.2012 werd een PV opgesteld ten zijne laste voor bedreigingen (PV nr BR.45.L2.060371/2012) door de politie van Molenbeek. Op 17.11.2013 werd een PV opgesteld ten zijne laste voor poging tot woninginbraak (PV nr.BR.17.L2.056614/2013) door de politie van Molenbeek. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden op 23.03.2011 en op 18.02.2012.

MotiF de la décision

et de l'absence d'un délai pour quitter le territoire :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

☒ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

☒ 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

Article 27:

☒ En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

☒ En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14:

☒ article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale

☒ article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable au moment de son arrestation.

L'intéressé s'est rendu coupable de vol avec violences, faits pour lesquels il a été condamné le 21/02/2011 par le Tribunal Correctionnel de Bruxelles.

L'intéressé a été intercepté plusieurs fois par la police pour des atteintes à l'ordre public.

Le 29.12.2012, un procès-verbal a été rédigé à sa charge pour menaces (PV nr BR.45.L2.060371/2012) de la police de Molenbeek. Le 17.11.2013, un procès-verbal a été rédigé à sa charge pour une tentative de vol (PV nr.BR.17.L2.056614/2013) de la police de Molenbeek. Il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

L'intéressé n'a pas obtempéré aux Ordres de Quitter le Territoire qui lui ont été notifiés les 23.03.2011 et 18.02.2012.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 21.02.2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenis met uitstel van 3 jaar voor de correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met bedreigingen. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft op 06.11.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter/bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 11.07.2013. Deze beslissing is op 12.10.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene werd verschillende keren staande gehouden voor inbreuken op de openbare orde.

Op 29.12.2012 werd een PV opgesteld ten zijne laste voor bedreigingen (PV nr BR.45.L2.060371/2012) door de politie van Molenbeek.

Op 17.11.2013 werd een PV opgesteld ten zijne laste voor poging tot woninginbraak (PV nr.BR.17.L2.056614/2013) door de politie van Molenbeek. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen:

X, °21/07/1987

X, °21/07/1987

X, °22/07/1986

X, °22/07/1987

X, °21/07/1986

Betrokkene kreeg op 23.03.2011 en op 18.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressé(e) sera reconduit(e) à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾ pour le motif suivant :

L'intéressé ne peut quitter légalement par ses propres moyens. Au moment de son arrestation il n'est pas en possession d'un paspoort valable.

L'intéressé n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié.

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

Le 21.02.2011 l'intéressé a été condamné à 1 an de prison avec un sursis de 3 ans par le Tribunal Correctionnel de Bruxelles pour vol avec violences. Il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

Le 06.11.2012 l'intéressé a aussi introduit une demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée non fondée le 11.07.2013, décision notifiée le 21.10.2013 ainsi qu'un ordre de quitter le territoire valable 30 jours.

L'intéressé a été intercepté plusieurs fois par la police pour des atteintes à l'ordre public.

Le 29.12.2012, un procès-verbal a été rédigé à sa charge pour menaces (PV nr BR.45.L2.060371/2012) de la police de Molenbeek.

Le 17.11.2013, un procès-verbal a été rédigé à sa charge pour une tentative de vol (PV nr.BR.17.L2.056614/2013) de la police de Molenbeek. Il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

L'intéressé est connusous différents alias:

X, °21/07/1987

X, °21/07/1987

X, °22/07/1986

X, °22/07/1987

X, °21/07/1986

L'intéressé a reçu des ordres de quitter le territoire les 23.03.2011 et 18.02.2012.

L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden op 23.03.2011 en op 18.02.2012.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met bedreigingen, feiten waarvoor hij is veroordeeld op 21/02/2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel.

Betrokkene werd verschillende keren staande gehouden voor inbreuken op de openbare orde.

Op 29.12.2012 werd een PV opgesteld ten zijne laste voor bedreigingen (PV nr BR.45.L2.060371/2012) door de politie van Molenbeek. Op 17.11.2013 werd een PV opgesteld ten zijne laste voor poging tot woninginbraak (PV nr.BR.17.L2.056614/2013) door de politie van Molenbeek. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

La décision de maintien est prise en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé doit être détenu à cette fin :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document d'identité, l'intéressé doit être écroué pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure ; l'intéressé est de nouveau contrôlé en séjour illégal.

L'intéressé n'a pas obtempéré aux Ordres de Quitter le Territoire qui lui ont été notifiés les 23.03.2011 et 18.02.2012.

L'intéressé s'est rendu coupable de vol avec violences, faits pour lesquels il a été condamné le 21/02/2011 par le Tribunal Correctionnel de Bruxelles.

L'intéressé a été intercepté plusieurs fois par la police pour des atteintes à l'ordre public.

Le 29.12.2012, un procès-verbal a été rédigé à sa charge pour menaces (PV nr BR.45.L2.060371/2012) de la police de Molenbeek. Le 17.11.2013, un procès-verbal a été rédigé à sa charge pour une tentative de vol (PV nr.BR.17.L2.056614/2013) de la police de Molenbeek. Il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, **X., attaché**, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

de de Korpschef van **de politie van SPC Antwerpen**

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te **127bis Steenokkerzeel**

de betrokkene, X, op te sluiten in de lokalen van het centrum te **127bis Steenokkerzeel**

En exécution de ces décisions, nous, X., **attaché**, délégué de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration sociale,

prescrivons au Chef de corps de **la police de SPC Antwerpen**

et au responsable du centre fermé de **127bis Steenokkerzeel**

de faire écrouer l'intéressé, X, au centre fermé de **127bis Steenokkerzeel**.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Nom et qualité, date, signature et sceau de l'autorité

Brussel, Bruxelles, **21.03.2014**

(...)"

1.2.

"INREISVERBOD

INTERDICTION D'ENTREE

Aan de heer, die verklaart te heten:

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer:

Naam/nom: X

Voornaam/prénom: X

Geboortedatum/date de naissance: **21.06.1987**

Geboorteplaats/lieu de naissance: **Tifarouine**

Nationaliteit/nationalité: **Marokko**

In voorkomend geval, en cas échéant, **ALIAS**:

X, °21/07/1987

X, °21/07/1987

X, °22/07/1986

X, °22/07/1987

X, °21/07/1986

wordt inreisverbod voor **8** jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de **8** ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van **21/03/2014** gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du **21/03/2014** est assortie de cette interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☒ In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van **acht jaar**, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met bedreigingen, feiten waarvoor hij is veroordeeld op 21/02/2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel.

Betrokkene werd verschillende keren staande gehouden voor inbreuken op de openbare orde.

Op 29.12.2012 werd een PV opgesteld ten zijne laste voor bedreigingen (PV nr BR.45.L2.060371/2012) door de politie van Molenbeek. Op 17.11.2013 werd een PV opgesteld ten zijne laste voor poging tot woninginbraak (PV nr.BR.17.L2.056614/2013) door de politie van Molenbeek. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft ook geen gevolg gegeven aan de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden op 23.03.2011 en op 18.02.2012.

Betrokkene heeft een valse identiteit opgegeven: Betrokkene werd reeds meermaals geïntercepteerd door de politie en heeft als identiteiten opgegeven: X, geboren op 21/07/1987 van Marrokaanse nationaliteit of X, geboren op 21/07/1987 van Marrokaanse nationaliteit of X, geboren op 22/07/1986 van Marrokaanse nationaliteit of X, geboren op 22/07/1987 van Marrokaanse nationaliteit of X, geboren op 21/07/1986 van Marrokaanse nationaliteit . Zijn echte identiteit is X, geboren op 21/06/1987 van Marrokaanse nationaliteit.

Om die redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van acht jaar (8) opgelegd.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

☒ En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de **huit ans**, parce que l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale

L'intéressé s'est rendu coupable de vol avec violences, faits pour lesquels il a été condamné le 21/02/2011 par le Tribunal Correctionnel de Bruxelles.

L'intéressé a été intercepté plusieurs fois par la police pour des atteintes à l'ordre public.

Le 29.12.2012, un procès-verbal a été rédigé à sa charge pour menaces (PV nr BR.45.L2.060371/2012) de la police de Molenbeek. Le 17.11.2013, un procès-verbal a été rédigé à

sa charge pour une tentative de vol (PV nr.BR.17.L2.056614/2013) de la police de Molenbeek. Il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public. L'intéressé n'a pas aussi obtempéré aux Ordres de Quitter le Territoire qui lui ont été notifié les 23.03.2011 et 18.02.2012.

L'intéressé a donné une fausse identité: L'intéressé a été plusieurs fois intercepté par la police et a donné comme identités X, né le 21/07/1987 de nationalité marocaine ou X, né le 21/07/1987 de nationalité marocaine ou X né le 22/07/1986 de nationalité marocaine ou X né le 22/07/1987 de nationalité marocaine ou X né le 21/07/1986 de nationalité marocaine. Sa vraie identité est X, né le 21/06/1987 de nationalité marrocaïne.

Pour ses raisons, une interdiction d'entrée de huit (8) ans est imposé à l'intéressé.

Brussel, Bruxelles, 21.03.2014

(...)"

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt door de verwerende partij niet betwist.

De verzoekende partij is van haar vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in het eerste middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.2. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.3.3. Verzoekende partij verwijst naar zijn humanitaire situatie. Deze werd in de eerste bestreden beslissing niet beoordeeld. Uit het onderdeel inzake het moeilijk te herstellen nadeel blijkt dat verzoeker in wezen zijn medische situatie aankaart, in casu hartproblemen. Hij heeft niet de mogelijkheid zich te laten verzorgen in Marokko. De privéklinieken die in Marokko gespecialiseerd zijn in hartproblemen kan hij zich niet veroorloven.

3.3.3.4. Uit de stukken die toegevoegd zijn aan het verzoekschrift kan niet afgeleid worden dat verzoeker aan een ziekte lijdt die tot een schending van artikel 3 EVRM zou leiden ingeval van terugkeer naar Marokko. Het feit om zich levenslang medisch te laten begeleiden duidt niet op een schending van artikel 3 EVRM in geval van repatriëring. Verzoeker vermeldt in het verzoekschrift zelf dat er behandelmogelijkheden zijn in Marokko. Hij toont niet concreet aan dat hij in de onmogelijkheid is om de geldelijke middelen te verwerven teneinde zich te beroepen op medische voorzieningen. Verzoeker laat na aan te tonen welk medisch attest erop zou wijzen dat een repatriëring op zich nefast zou zijn voor zijn gezondheidssituatie.

Verzoeker maakt aldus op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Het middel, gestoeld op de schending van deze bepaling, is dan ook niet ernstig.

3.4. Er wordt geen verdedigbare grief aangevoerd en de overige middelen dienen niet te worden onderzocht aangezien, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel blijkt dat verzoeker zich beroept op artikel 3 van het EVRM. Te dezen werd hoger vastgesteld dat verzoeker de schendingen van deze bepaling niet dienstig aanvoerde.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de onmogelijkheid om zich te verdedigen voor de Raad in het kader van zijn procedure om verblijf te bekomen, kan worden opgemerkt dat hij zich kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. In zoverre verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen hij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend — thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet — , dan nog toont verzoekende partij niet aan dat een

hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

W. MULS